

Ο όσιος Κενδέας ο θαυματουργός (6 Οκτωβρίου)

*«Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος των
οσίων αυτού».*

Τα λόγια τούτα του ψαλμωδού
βρίσκουν πλήρη την εφαρμογή τους
στον όσιο Κενδέα τον θαυματουργό,
που τη μνήμη του γιορτάζει ή Εκκλησία
μας στις 6 του Οκτώβρη.

Με ανυπολόγιστες τιμές ή αγάπη του
Θεού τον στεφάνωσε απ' τον καιρό που
ζούσε. Μια σύντομη ματιά στη ζωή του
μας το βεβαιώνει.

Ό όσιος Κενδέας ήταν ένας από τους
Αλαμάνους αγίους, που ήρθαν στο νησί
μας από την Παλαιστίνη.

Όταν έφυγε απ' την Αλαμανία για τα
Ιεροσόλυμα ήταν μόλις δεκαοκτώ
χρόνων.

Εκεί ασπάστηκε τη μοναχική ζωή κι
έφυγε για την έρημο του Ιορδανού.

Στο μέρος αυτό σε μια απόκρημνη

πλαγιά βρήκε ένα μικρό σπήλαιο και με χαρά εγκαταστάθηκε σ' αυτό και τρέφονταν με ακρίδες, όπως άλλοτε κι **ο μέγας πολιστής της ερήμου, ο Πρόδρομος Ιωάννης.**

Στην ίδια ερημική περιοχή ζούσε τότε κι ένας άλλος ασκητής με μεγάλη φήμη, που είχε τ' όνομα Ανανίας.

Σε τούτο τον ασκητή κάποια μέρα έστειλε το δαιμονιζόμενο παιδί του ένας ευγενής άρχοντας, για να του το θεραπεύσει. 'Ο Ανανίας όμως από ταπεινοφροσύνη αρνήθηκε και να συναντήσει το άρρωστο παιδί και τ'όστειλε παρακάτω προς τον Κενδέα. 'Υστερα από αρκετή περιπλάνηση στα έρημα εκείνα μέρη οι συνοδίτες του δύστυχου παιδιού βρήκαν τον Κενδέα, και με παρακλήσεις του ζήτησαν να κάμει καλά τον άρρωστο τους. 'Ο ιερός ασκητής στην αρχή δεν θέλησε ούτε και ν' ακούσει την αίτηση τους. Αργότερα όμως μπροστά στις παρακλήσεις τους υποχώρησε, κι αφού προσευχήθηκε θερμά, στράφηκε στο

άρρωστο παιδί και με φωνή επιβλητική
είπε:

— Πνεύμα πονηρό κι ακάθαρτο! Στο
όνομα του Ιησού Χριστού ο δούλος του
Θεού Κενδέας σε διατάζει να βγεις από
το άρρωστο παιδί και να το αφήσεις
ήσυχο.

Το πονηρό πνεύμα υπήκουσε την ίδια
στιγμή. Και βγήκε απ' το παιδί, χωρίς
να το βλάψει καθόλου.

Μετά τη θαυματουργική τούτη
θεραπεία ο Κενδέας χειροτονήθηκε
Ιερέας και μπήκε σ' ένα μοναστήρι. Ή
ζωή όμως στο μοναστήρι, δεν ήταν
όπως την περίμενε κι έτσι πολύ
γρήγορα ο μακάριος ασκητής έφυγε και
γύρισε πάλι στην έρημο.

Εκεί ένα πρωί τον ξύπνησαν τα
κλάματα κάποιου παιδιού, που ήταν
πεταμένο μπροστά στη σπηλιά του.
Όταν ο άγιος βγήκε να δει τι συμβαίνει,
αντιλήφθηκε, πώς το παιδί βασανιζόταν

από πονηρό πνεύμα. Το σπλαγχνίστηκε, και το θεράπευσε. Το δαιμονόπληκτο παιδί ήταν του ασκητή Ανανία.

Οι εχθροί της πίστεως του Χριστού που με φθονερό μάτι παρακολουθούσαν την πρόοδο των ασκητών στην έρημο εκείνη περιοχή του Ιορδάνου, άρχισαν να τους παρενοχλούν. Κι αυτοί, για να γλιτώσουν, μαζεύτηκαν μια μέρα όλοι στην παραλία και μπήκαν σ' ένα καράβι που τους έφερε στο πολύπαθο νησί. Βγήκαν στην περιοχή της Πάφου, γιατί το πλοίο τους τσακίσθηκε πάνω στους βράχους. Με πολύ κόπο σώθηκαν κι απ' εκεί σκορπίστηκαν σε διάφορα μέρη, για να μονάσουν ο καθένας, όπου θα 'βρισκε τον κατάλληλο χώρο.

Ο άγιος Κενδέας στην αρχή τακτοποιήθηκε σε μια καλύβα που έστησε σ' ένα απόκρημνο βράχο κοντά στην ακρογιαλιά της Πάφου. Ή ταπείνωση κι ή γλυκύτητα της μορφής του τράβηξαν αμέσως την προσοχή των

κατοίκων της περιοχής, που τον επισκέπτονταν καθημερινά, για ν' ακούσουν από το στόμα του λόγια παρηγοριάς κι ελπίδας. Οι επισκέπτες έπαιρναν μαζί τους κι άρρωστους, που τους θεράπευε ά άγιος με τις προσευχές του. Την εποχή αυτή δοκίμασε και τους πιο πολλούς πειρασμούς από μέρους του μισόκαλου δαίμονα.

Αναφέρουμε μερικούς:

Κάποιο πρωινό, την ώρα που ο άγιος έβγαινε από την καλύβα του, ο διάβολος πήρε μορφή ανθρώπινη κι έπεσε στα πόδια του ζητώντας ευλογία. Ό άγιος τρόμαξε τόσο, που έχασε την ισορροπία κι έπεσε στον γκρεμό με το κεφάλι κάτω. Κτύπησε δυνατά, μα δεν έπαθε τίποτα. Τον έσωσε ή χάρη του Θεού.

Μια άλλη φορά ο Σατανάς, παρουσίασε μπροστά στον άγιο μια όμορφη γυναίκα που, αφού έπεσε στα πόδια του, τον παρακαλούσε με δάκρυα να πάει στο

σπίτι της και να το ευλογήσει. 'Ο όσιος στη φαινομενική συντριβή της με συγκίνηση δέχτηκε να πάει. Μόλις όμως έφτασε και μπήκε στο σπίτι ή διεφθαρμένη εκείνη γυναίκα σαν μια «άλλη Πετεφρή» πέταξε από πάνω της τα ενδύματα της, για να σκανδαλίσει τον άγιο και να προσβάλει την αγνότητα του. Τρομερή αλήθεια ή δοκιμασία. Μα ο όσιος σώθηκε και τούτη τη φορά με τη δύναμη της προσευχής.

Κάποια μέρα πάλι ο διάβολος παρέδωσε τον άγιο στα χέρια ενός σκληρού κι άγριου ληστή, που καθημερινά τον βασάνιζε με διάφορους τρόπους. Πότε τον κτυπούσε, πότε του έκαιε την καλύβα, πότε του έσχιζε τα ρούχα, πότε τον πετούσε χαμαί. 'Ο άρχοντας του τόπου που σεβόταν πολύ τον άγιο, έστειλε κι έπιασαν τον ληστή και τον θανάτωσαν.

Τα δείγματα αυτά των πειρασμών μας παρέχουν μια εικόνα των δυσκολιών

που αντιμετώπιζαν καθημερινά οι ούρανοπολίτες αυτοί αθλητές από τον άρχοντα του Σκότους. Ένας συνεχής αγώνας και μια πορεία για την κατάκτηση της τελειότητας.

Ένας αγώνας και μια επίμονη πορεία είναι κι η ζωή του κάθε πιστού. Μια πορεία προς την αγιότητα, για την οποία είμαστε πλασμένοι.

Στους αγώνες τους αυτούς οί άγιοι με τον διάβολο, που κατά τον κορυφαίο απόστολο Πέτρο, «ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη» (Α' Πέτρ. ε', 8) βγαίνανε πάντα νικητές. Με τη βοήθεια του όπλου του Σταυρού και της προσευχής οι έμπειροι τούτοι αγωνιστές περνούσαν πάνω από τις παγίδες του διαβόλου και νικούσαν. Με το όπλο του Σταυρού και τη θερμή προσευχή μπορούμε κι εμείς της ζωής οι αγωνιστές και μαχητές να νικήσουμε. Ναι! Μπορούμε να νικήσουμε, αρκεί μονάχα να το θελήσουμε, και ν'

αγωνισθούμε με συνέπεια, επιμονή κι υπομονή και πάθος για μια ανώτερη ζωή, που θα 'χει σαν σκοπό της την ασταμάτητη ανάβαση στα σκαλοπάτια της ενάρετης ζωής

Αυτό τον σκοπό έβαλε κι ο άγιος Κενδέας στη ζωή του. Γ' αυτό κι ή αγάπη του Θεού τον ελέησε και τον χαρίτωσε, τον εξύψωσε και τον αξίωσε, ώστε και τα αδύνατα να μπορεί να τα κάμει δυνατά. Ένα τέτοιο θάμα είναι και τούτο που έκαμε ή Πρόνοια του Θεού για να ικανοποιήσει ευγενικό του πόθο.

Σ' ένα χωριό της επαρχίας Αμμοχώστου έμαθε ο Κενδέας πώς διέμενε ο συνασκητής του Ίωνάς. Θερμός ο πόθος άναψε στην ψυχή του να επισκεφθεί τον φίλο του και ν' ανταλλάξει μαζί του λόγια πνευματικής οικοδομής. Ένα πρωί άφησε την καλύβα του κι αφού έκαμε την προσευχή του, σταυροκοπήθηκε και ξεκίνησε. Απ' τα χωριά που περνούσε οι

χριστιανοί που το μάθαιναν έτρεχαν κοντά του να τον ιδούν και να πάρουν την ευλογία του. Πολλοί του έφερναν κι αρρώστους. Κι ο καλοκάγαθος ασκητής τους θεράπευε με την προσευχή του. Όταν έφτασε σ' ένα τόπο, που είναι γνωστός με τ' όνομα Μάνδρες της Τραχιάς, κοντά στο Αυγόρου, ο μακάριος αθλητής βρήκε μια σπηλιά και κουρασμένος, όπως ήταν, μπήκε μέσα με την απόφαση να μη ξαναβγεί από εκεί. Η φλογερή επιθυμία όμως να συναντήσει τον φίλο του, τον βασάνιζε πολύ. Και να!

Μια μέρα που ο άγιος έκαμνε την προσευχή του, ένας Άγγελος σήκωσε στα χέρια τον όσιο Ίωνά και τον έφερε μπροστά στη σπηλιά του. Οι δύο φίλοι άγιοι, αφού με βαθιά συγκίνηση ασπασθήκανε ο ένας τον άλλο «φιλήματι άγίω» δόξασαν τον Θεό για τη θαυμαστή συνάντηση, κι άρχισαν να συνομιλούν για την άπειρη αγάπη Του και τις αμέτρητες ευεργεσίες Του.

— Δόξα να έχει ό Κύριος, έλεγε ό Κενδέας, που με αξίωσε, αδελφέ μου, να σε ιδώ. Ευλογημένο να 'ναι στους αιώνες το Πανάγιο Όνομα Του.

Σαν του μιλούσε, και προτού ακόμη προφθάσει να αποτελειώσει τον λόγο του, ό φίλος του Ίωνάς χάθηκε από κοντά του. Ένας άγγελος τον πήρε και τον ξανάφερε στη σπηλιά που ασκήτευε.

Η παράδοση αυτή περιπέτεια έβαλε σε πολλές σκέψεις τον άγιο μας.

- Μήπως έπεσα θύμα φαντασιοπληξίας, έλεγε και ξανάλεγε μόνος του.

Γι' αυτό, παρά τον όρκο που έκαμε να μη ξαναβγεί από τη σπηλιά του, ένα πρωί σηκώθηκε και πήρε τον δρόμο για το κελί του φίλου του. Ποθούσε να μάθει την αλήθεια. Κάποιο δειλινό έφτασε. Ό φίλος του Ίωνάς σαν τον είδε, με ενθουσιασμό του διηγήθηκε τον θαυμαστό τρόπο με τον όποίο ο

ἄγγελος τον εἶχε μεταφέρει κοντά του. Οι ἅγιοι με δάκρυα στα μάτια δόξασαν τον Θεό κι αφού ασπασθήκανε και πάλι ὁ ἕνας τον ἄλλο «ασπασμὸν ἅγιον» αποχωριστήκανε. Ὁ Κενδέας ξεκίνησε πάλι για τη σπηλιὰ του. Ὑστερα ἀπὸ μεγάλη οδοιπορία ἔφτασε κι ἔμεινε πια ἐκεῖ, ὅπου κι ἀπέθανε σε βαθιὰ γηρατειά.

Ν' αναφερθούμε σ' ὅλα τα θαύματα του ἁγίου δεν μας εἶναι δυνατό. Ὡστόσο λέμε, πὼς ὅλα τα θαύματα του εἶναι πράξεις και ἔργα, τα ὅποια ἢ ἀγάπη του Θεοῦ ἐπιτελοῦσε μέσον του υστέρᾳ ἀπὸ θερμές προσευχές και δεήσεις. Πολλοὶ ἄρρωστοι βρήκαν τη θεραπεία τους ἀπὸ τον ἅγιο. Πολλὰ δαιμόνια ἔβγαλε ἀπὸ πάσχοντες ἀνθρώπους. Κάποτε που ἢ ἀνομβρία εἶχε ἀπειλήσει ἐπικίνδυνα τον τόπο ὁ ὅσιος Κενδέας προσευχήθηκε θερμὰ στον Θεό, που ἀνοιξε τους κρουνοὺς του οὐρανοῦ κι ἔβρεξε πολὺ. Ἡ διψασμένη γη χόρτασε, κι οἱ ἄνθρωποι ευφράνθησαν και δόξα σαν τον Θεό. Με την προσευχή και την

αγάπη του ό ιερός αυτός αθλητής
στάθηκε γενικά προστάτης και πατέρας
κάθε πονεμένου και πάσχοντα.

Πόσα δεν πρέπει να μας πει το
παράδειγμα του. Στην εποχή μας που ό
εγωισμός κι ή υλοφροσύνη έκλεισαν τις
καρδιές κι ό καθένας τόσο από τους
μεγάλους, όσο κι από τους μικρούς
κοιτούν μονάχα το δικό τους το
συμφέρον και τη δική τους
ικανοποίηση, το παράδειγμα του
μεγάλου ασηκητή κι ή φιλανθρωπία του
πρέπει να στέκεται πάντα μπροστά μας.
Για να μας διδάσκει. Να μας ενισχύει.
Να μας δείχνει και τον δικό μας δρόμο.
Και να μας υπενθυμίζει. Να μας
υπενθυμίζει πώς και σήμερα μια θερμή
προσευχή και λίγο νερό από το άγιασμα
του είναι αρκετά, για να σκορπίσουν τη
θεραπεία σ' εκείνους που υποφέρουν
από δερματικές ενοχλήσεις και
ρευματισμούς και νευραλγίες
(τζιεγκές), αλλά και που μ' ευλ βεια και
πίστη καταφεύγουν στη χάρη του,

Μ' ευλάβεια και πίστη ας πάμε κι εμείς να προσκυνήσουμε στους μεγαλόπρεπους ναούς που φέρουν τ' όνομα του, και βρίσκονται ο ένας στο Αυγόρου κι ο άλλος στην πόλη της Πάφου. Είναι κι οι δύο τα μεγάλα προσκυνήματα, που ή ευσέβεια του λαού μας ανήγειρε για τον άγιο. Μα και που θυμίζουν σ' όλους το μεγάλο και ιερό καθήκον μας να τιμούμε τις άγιες αυτές μορφές.

Ναι! Να τις τιμούμε. Και με πίστη στην ψυχή κι ευλάβεια στην καρδιά να γονατίζουμε νοερά κάθε φορά μπροστά στην άγια εικόνα τους και να ζητούμε τις ικεσίες τους. Τις θεοπειθείς προς Κύριον ικεσίες τους.

Για την ενότητα του λαού μας.

Την ειρήνευση της αγίας του Εκκλησίας.

Την επικράτηση σ' αυτή του ορθόδοξου φρονήματος που είναι το καύχημα κι ο

πιο πολύτιμος θησαυρός μας. Κάτι περισσότερο.

Για τον φωτισμό και τη μετάνοια όλων μας. Την ειλικρινή μετάνοια για να έλθει και πάλι σαν επιστέγασμα κι ή λύτρωση και ή απαλλαγή μας από τα δεινά. Της σκλαβιάς τα δεινά και το μίasma του βάρβαρου κατακτητή.

Με κραυγή ισχυρά και συντριβή ψυχής ας παρακαλούμε κι ας λέμε στην προσευχή μας:

Τέκνα της Κύπρου, ευλογημένα.
Απόστολοι ευκλεείς και μάρτυρες ιερείς
και θείοι ιεράρχες. Όσοι και δίκαιοι και
όλος ό χορός των αγίων. Το νησί που
αγαπήσατε και που σ' αυτό ζήσατε την
επίγεια ζωή σας, στενάζει τούτο τον
καιρό εξαιτίας των αμαρτιών του λαού
μας. Εχθροί φοβεροί το πάτησαν.
Αρπάζουν και σκοτώνουν χωρίς οίκτο.
Γκρεμίζουν σπίτια κι εκκλησίες.
Μολύνουν τα ιερά. Ξαπλώνουν παντού
τη συμφορά.

Λυπηθήτέ το... Βοηθήστε το...
Ίκετεύσατε σεις τον Κύριο και Θεό μας
να το σπλαγχνιστεί. Να μας λυπηθεί.
Να μας απαλλάξει από τα φοβερά
δεινά. Να αξιώσει τα καταδιωγμένα
αδέλφια μας να γυρίσουν και πάλι στα
χωριά και ατά σπίτια τους. Να
ξαναδούν οι πονεμένοι τους δικούς
τους. Κι ακόμη να χαρούμε όλοι την
ποθητή λευτεριά μας. Τη λευτεριά που
σώζει. Και λεύτεροι στο εξής, με
ευγνωμοσύνη στην ψυχή να υμνούμε
και να δοξάζουμε το Πανάγιο και
υπερύμνητο Όνομα του Θεού μας, του
Πατρός και του Υιού και του Άγιου
Πνεύματος. Αμήν.

Απολυτίκιο

Της ερήμου πολίτης και εν σώματι
άγγελος...»